

Dag 52, maandag 14 mei 2018. 1500 km heb ik afgelegd en nog 1500 km te gaan. Mijn filmpjes op Facebook laten hopelijk een beetje zien hoe het met me gaat. Vannacht was het weer behoorlijk koud. Maar met de juiste kleding en slaapzak, zo'n mummie-geval zodat je met een elastiek je hoofd helemaal kunt inpakken, is het aangenaam warm. Volgende keer zal ik er een selfie van maken... Vanmorgen druppeltjes op de tent, maar ik ben de enige op de camping, dus maak ik gebruik van het afdak bij de receptie om te ontbijten en alles droog in te pakken. Intussen zoveel mogelijk opladen, want ik verwacht weinig zon vandaag. Vanaf de camping is het 4 km naar Saint Catherine de Fierbois, waar ik meteen mijn volgende stempel krijg. Het wordt al een hele verzameling. In het dorp kom ik 2 nonnen, gekleed in het zwart, tegen en we groeten elkaar. Er is een kleine winkel in het dorp, waar ik mijn voorraad aanvul en een banaan neem. Dan door de weilanden richting het volgende dorp. Op een gegeven moment zie ik voor me twee wandelaars die ook het Jacobspad lijken te volgen, maar ze hebben zo te zien geen rugzak. Met mijn tempo haal ik ze langzaam in en als ik dichtbij kom zie ik dat het de twee nonnen zijn. Van achteren lijken ze net op Neo uit de Matrix, hun zwarte habijt wapperend in de wind en breed uitlopend naar beneden. Dan stoppen ze bij een kruising, lopen naar links, en weer naar rechts. Als ik bij hen ben laten ze een papier zien met hun route. De bordjes geven hier aan naar links, maar de route op papier geeft aan naar rechts? Ik kijk op mijn GPS en zie dat we op een kruising eerder staan dan zij denken waar we zijn en zeg "nous sommes ici !" En wijs op het papier naar de juiste kruising. Aaah! Eén non is Française maar de andere blijkt een Amerikaanse zodat we in het Engels kunnen overschakelen als het nodig is. Wel mooi trouwens om 2 nonnen "de juiste weg te wijzen". Ik vraag of ik als herinnering een foto mag maken. Dat mag, als ik hem maar niet publiceer. En dat doe ik dan ook niet 😊. Ik loop vooruit en net voor het dorp staat een non te zwaaien, en een vierde staat bij een auto. Zij wachten de wandelaars op en ik kom in gesprek met hen over St. Jacques en de Camino. Intussen sluiten de wandelaars aan en zo sta ik met vier nonnen Engels/Frans te praten. Ik betrap mezelf er op dat in zo'n geval, net als vorige week met Eric en Bruno ik soms "Allo Allo" Engels ga praten. I will put it in my bløg. Maar het verhaal met de nonnen is nog niet ten einde. Want moeder overste, tenminste zo schat ik haar in, haalt een lederen zakje tevoorschijn en geeft mij een medaillon daaruit. Ze vertelt dat het een gezegende Onze-Lieve-Vrouw de Wonderdadige medaille is. Het verhaal gaat over Catharina Labouré waaraan Maria verschenen zou zijn in 1830 in een klooster aan de Rue du Bac in Parijs (net opgezocht op Google, en de afbeelding van de medaille is hetzelfde). Schitterend toch, ik sta helemaal perplex met de medaille in de hand. De 4 nonnen gaan elke dag bidden voor mijn Camino zeggen ze nog, en ik beloof in Compostella een kaarsje voor ze op te steken in de kathedraal. We nemen afscheid en ik neem me voor om bij de eerstvolgende juwelier een kettinkje te kopen zodat ik met deze medaille omgehangen de Camino uit kan lopen. Na deze wonderbaarlijke ontmoeting weer terug naar de realiteit. Ik ben bijna op het 9 km punt van vandaag, la moitié de ma Camino. Ik zie een houten constructie die mooi als statief kan dienen, ik neem take 1 op en loop verder. En dan gaat het in je hoofd malen, dit vergeten, dat kan beter, daar nog niet aan gedacht, en zo neem ik net na de lunch op een andere plaats nog take 2 en 3 op. Eigenlijk zou ik ze willen mixen en nog wat toevoegen, maar dat wordt een flinke uitdaging op de smartphone. Ik vind het wel mooi zo en besluit ze alle drie plus een opmerking te plaatsen op Facebook:

https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=1682532845135705&id=100001370162785

Daarna neemt helaas de regen toe en aangezien ik nog geen plaats heb om te slapen, en bij dit weer kamperen ook geen pretje is, pak ik de eerste de beste kans op een B&B/gites. Na 20 km zie ik een bordje met "gites de pelerins" en ga er op af. Er is nog een kamer vrij. Sofie, de vrouw des huizes is wat nerveus, ik denk omdat ik onverwacht voor de deur sta en het wordt druk. Er komen zo 5 vrouwen die hebben gereserveerd aan en die ook te voet zijn. Ik ga intussen douchen en als ik klaar ben zijn de dames in het huisje aan de overkant geïnstalleerd en krijg ik een warme chocolademelk. Dan ga ik even rusten en de "waar ben ik" en nieuwe sponsorstand updaten. Voor de verslagen zie ik dat we ongemerkt het derde rijtje in zijn gegaan. Als het zo doorgaat wordt het een heel boekwerk. Het is iets na zevenen als ik in de keuken de deur hoor (mijn slaapkamer ligt naast de keuken) en de vijf, zo te horen Franse dames, komen binnen voor het diner. Ik ga ook richting de keuken en wordt door Sofie voorgesteld als "de pelerin des Pays Bas", waarop de dames zich voorstellen als "les pelerinnes". Zij gaan de komende week tot iets onder Colombiers lopen, ook het Jacobspad, als training. We beginnen met Brut uit de Vouvray streek. Dat klinkt bekend in de oren (Dag voor Tours). Het is een lekker en gezellig diner waarbij de wijn rijkelijk vloeit. Inmiddels is Jean Philippe, de man des huizes, thuisgekomen van zijn werk en schuift aan. Als hij nog wat wijn wil inschenken knik ik en zeg: "Pour moi le lit et à trois mètres". Hij lacht en zegt: "Pour moi dix!" We lachen en proosten. La bonne vie! Na de fromage en het dessert is het tijd om onze bedden op te zoeken. Ik begin aan de blog en zie intussen de reacties op de filmpjes langskomen. En ik krijg een videoboodschap binnen van Jeroen, een van mijn duiklerlingen van voor de Camino. Zo lief, hij wil me met de boodschap een steuntje in de rug geven en vertelt hoe ver hij is met het duiken. Met kippenvel kijk ik de video uit. We videobellen nog even en dan is het tijd om de blog af te ronden en te gaan slapen. Een mooi einde van de dag. Just another day at the Camino!

1500

